

YİĞİT BENER

ÖTEKİ
KÂBUSLAR

ÖYKÜ

YİĞİT BENER
ÖTEKİ
KÂBUSLAR

Can Yayınları 2035

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Yapı Kredi Yayınları, 2009

Can Yayınları'nda 1. basım: 2012

2. basım: Mart 2012

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Fatma Tülin

Desenler: © Funda Bener

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1407-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

YİĞİT BENER
ÖTEKİ
KÂBUSLAR

ÖYKÜ

Yiğit Bener'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Heyulanın Dönüşü, 2011

Kırılma Noktası, 2012

Eksik Taşlar, 2012

YİĞİT BENER, 1958'de doğdu. Gençlik yıllarını Ankara, Paris ve Brüksel'de geçirdi. 1990'dan beri İstanbul'da yaşıyor. İlk romanı *Eksik Taşlar* 2001'de, *Kırılma Noktası* 2004'te, *Özgür Rosto* 2007'de, *Heyulanın Dönüşü* 2011'de yayımlandı. Öykü kitabı *Öteki Kâbuslar* ise 2010'da basıldı ve 2011'de Fransızcaya çevrildi. Louis-Ferdinand Céline'in *Gecenin Sonuna Yolculuk* adlı yapıtının çevirisi ile 2002 Dünya Kitap Yılı'nın Çeviri Ödülü'nü kazandı. 2003-2009 yıllarında yayımlanan www.iktidarsiz.com adlı sanal edebiyat dergisinin kurucularından ve yazarlarındandır.

O güzelim böcek tablosunu kapak tasarımında kullanmamıza izin vererek kitaba ayrı bir sanatsal boyut katan sevgili dostum Fatma Tülin'e ve öykülerin karanlık yüzünü bu kitap için özel olarak çizdiği neşeli desenleriyle aydınlatarak, ötekiyi görünür kıldığı için sevgili yolculuk arkadaşım Funda Bener'e sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

YİĞİT BENER

Öteki "E. B."ye, Enis'e.

İçindekiler

I. Sokulmak	17
II. Leke	23
III. Buyabes	27
IV. Alaz	33
V. Deney	39
VI. Tablo	49
VII. Yazıhane	53
VIII. Ateşlenme	65
IX. Haşlama	73
X. Sirtaki	77
XI. Yaratık	83
XII. İstila	87
XIII. Megabayt	93
XIV. Talimat	97
XV. Masmavi	103
XVI. Başkalaşım	113

“Kan verir, kan güderiz, kana kan
Kanda iki elimiz,
Kan başa sığıyor, kan çıkıyor
Her kan grubundan.”

BEHÇET NECATİGİL

I. SOKULMAK

Emilie'ye

Ne akrep ne de meme: İkisini de bu kadar yakından görmemiştim. Aynı güne denk geldi.

Hayvan belgesellerindekilerle gazetelerin magazin sayfalarındakileri saymıyorum. Anneminkileri de, elbette.

Sanırım o günlerde henüz on beş yaşında olmasaydım, dikkatimi daha çok memelerin üzerinde toplardım. Ancak insan o yaşlarda biraz utangaç oluyor. Kafamı çevirdim. Doğru dürüst bakamadım bile. Gösteri çok uzun sürmedi zaten: uzun kollu bluzunu çıkarıp kısa kollusunu giyinceye kadar.. Pek acele etmedi gerçi, kollarını karnının üzerinde çapraz yapıp usulca sıyırdı bluzunu. Sutyeni yoktu. Bluzu titizlikle katlayıp masanın kenarına koydu. Çekmecesinden kısa kolluyu çıkardı, ardından hiç telaş etmeden önce bir kolunu, sonra ötekini geçirdi. Göz ucuyla da beni süzüp tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Daha görür görmez uzanıp yakalamaya karar vermiştim hiç renk vermeden odaklanmayı yeğlediğim evrak dolabının üzerinde salınmakta olan o akrebi. Nereden çıkıp oraya nasıl tırmanmışsa! Sarımtırak, dört-beş

santim boyunda, küçük ama irkiltici bir yaratıktı. Kocaman, kıvrık bir kuyruğu, daha koyu renkteki küt gövdesiyle uyumsuz, ince uzun kıskaçları vardı.

Çok güzel oldukları söylenemezdi. Diri, uçları dikleşmiş, ama bana göre fazla iriydi memeleri, ürkütücü. Yani, bakamadım dediysem, görmedim demedim! O da zaten göstermekten sakınmıyordu. Yoksa sırtını bile dönmeye zahmet etmeden niye yanımda soyunsun? Uyarıldığımı belli etseydim, hoşuna giderdi eminim: Fırsat bu fırsat, tatil köyü resepsiyonunda birlikte çalıştığı o sıska, sivilceli yeniyetmeyi, yani beni, her zamanki gibi maskaraya alırdı.

Alay eder gibi, fütursuzca dolanıyordu dolabın üzerinde. Kendini tehdit altında hissetmiyordu anlaşılır. Aksi halde, belgesellerde gördüklerim gibi ucunda zehirli iğnesi bulunan kuyruğunu, yengeçlerinkileri andıran kıskaçlarını havaya diker, başını kaldırıp göğsünü öne çıkarırdı.

Göğüslerine gözlerimi dikip öyle kalakalsaydım ne yapardı acaba? “Ne bakıyorsun!” diye paylayacağını sanmıyorum. Aksine, büyük olasılıkla o fettan ifadesini takınır, cilveli bir edayla uzun saçlarını ensesinde toplayarak, “Çok mu beğendin? Gel daha yakından bak istersen,” gibisinden bir laf atardı... Onun tarzı buydu: İnsanlarla oynamayı, oynaşmayı seviyor, özellikle de erkekleri parmağında oynatıyordu. Varlığını umursamaz görünüp soyunması vurdumduymazlığının değil, bu oyuncu mizacının ifadesiydi. Benden yaşça epey büyük olmasının verdiği özgüvenle, dizginlerin kimin elinde olduğunu biliyordu: Fazla ileri gitmeye cüret edemeyeceğinden emindi.

Kaçmasına izin vermemeliydim. Yoksa onu bir daha böyle savunmasız yakalayamazdım. Dolabın kenarından kendini aşağı atıp ortadan kaybolursa, hapı yutardık!

Klimasız büroda sıcaktan bunaldığımız için zaten çıplak ayakla dolaşıyorduk. Kolay av olabilirdik... Ya da dolaptan bir dosya almak için kolumuzu uzattığımızda, birden kenardan köşeden fırlayabilirdi.

Kendini savunmasını biliyordu ne de olsa. Hoşuna gitmeyen bir söz ya da davranış karşısında zehir zıkkım laflar sokuşturmaktan hiç çekinmezdi. Tüm tatil köyü personeli arasında nam salmıştı. Müdür bile sivri dilinden çekinir, bir eleştiri yöneltmesi gerektiğinde en yumuşak üslubunu takınarak kelimelerini özenle seçerdi.

Onunla nasıl baş edeceğimi, nasıl köşeye sıkıştıracağımı bilemiyordum. Zehirli iğnesinin darbesini yemeden akrep nasıl yakalanabilir ki? Kalın dosyalardan birini tepesine indirerek onu öldürebilirdim elbette. Ama o zaman gönlümce inceleyip akrepler hakkındaki tüm merakımı giderme fırsatını kaçırmış olurdum. Derken, gözüm masanın kenarındaki geniş ağızlı su bardağına takıldı. Hemen plan kurdum: Eğer yeterince hızlı davranırsam, bardağı kapıp ters çevirerek üzerine kapatabilirdim. Çok kolay olmasa bile, eğlenceli bir oyun olacaktı bu.

İyi ama insan neden böyle zalimce oyunlar oynar ki? “Güç” sahibi olmak bu kadar mı önemli? Bunu daha önce de yapmıştı: Bir keresinde, minicik bikinisiyle havuzdan fırlayıp telefona cevap vermek için benim masama kadar gelmişti. Sevgilisiydi arayan. Ben seslenmiştim. Önce masanın kenarına dayanarak uzunca bir süre ayakta konuşmuştu, sırtı bana dönük. Derken, üzerinden sular damlamakta oluşuna aldırmadan düpedüz masanın üstüne çıkıp oturmuş, hatta bacaklarını da uzatıp iyice yayılmıştı... Sanki ben burnunun dibinde oturuyor değilmişim gibi rahat davranıyordu: Telefondakiyle cilveleşirken bir yandan da uzun bacaklarını okşuyordu... Yetmedi, uzanıp buzdolabından yeni doldurduğum buğulu bardağı avucuna aldı, serinlemek istemiş gibi yanakla-

rında, sonra boynunda, göğüs çatalında gezdirmeye başladı...

Bardağı kapıp ona yöneldiğimi fark edince irkildi. Birden dikleniverdi. Oyun bitmişti. Beni nihayet ciddiye almış, onun için yaşamsal bir tehlike oluşturabileceğimi kavramıştı. İnce uzun kıskaçlarını açıp kapamaya başladı. Kuyruğu soru işareti gibi dikilmişti: kıvrık, tehditkâr. Bir o kadar da görkemli...

Bu gösteriden etkilenmemek olanaksızdı. Hele yoğun hormon salgısına maruz kalınan o yaşlarda... Ben de bu eril salgının fizyolojik sonuçlarını sergilememek için kalkıp odayı terk etmekte bulmuştum çareyi. Havuzun serinliği ancak yatıştırmıştı bedenimi. Kaçmaktan başka ne yapabiliirdim? Atılıp masanın üzerinde tecavüz etmeye mi kalksaydım yani?

Aslında, benimle alay eder gibi korkusuzca salınmasının acısını çıkarmak istiyordum. Gelgelelim, kollarını açıp kuyruğunu dikmiş olması işimi zorlaştırıyordu. Bu haliyle bardağın ağzına ancak sığardı. Tam tutturamazsam elime bir kuyruk darbesi yemem işten bile değildi. Hiç kimildamadan birbirimizi kolluyorduk... Derken, cesaretimi toplayıp ani bir hamleyle onu esir etmeyi başardım. Donakalmıştı. Kıpırdayacak yeri de yoktu zaten. Ava giden işte böyle avlanır!

Bu kahramanlık gösterimden etkilenmiş olmasını umarak dönüp baktığımda, olan biteni izlememiş olduğunu anladım. Masasının başına geçmiş, gece gelen müşterilerin dosyalarını düzenlemekle meşguldü. Akrebi bile görmemişti besbelli. Memelerine umduğu ilgiyi göstermedim diye gücenip işinin başına dönmüş olmalıydı.

Büyüleyici bir yaratıktı aslında. Onu bu kadar yakından incelemenin heyecan verici olduğunu itiraf etmeliyim. Ne tuhaf, farklı bir vücudu vardı... Bardağın içinde hareketsiz duruyordu. Bardağı masanın üstünde

kaydırarak hızla ileri geri götürmeye başladım. Böyle sallanınca ne yapacağını merak ediyordum. Ama pek fazla tepki vermedi, sadece büzüldü, adamakıllı tedirgin...

İlk başlarda bu küçük oyunlar bayağı canımı sıkıyordu. Beni her fırsatta tahrik edip sonra geriye çekilerek eğlenmesini, bir tür saygısızlık, yani beni erkek yerine koymayarak aşağılama olarak algılıyordum. Ancak genelde sevecen tutumu, dostça şakalaşması, bu algının çok da doğru olmadığını gösteriyordu. İşte iyi anlaşıyorduk aslında. Patron oydu elbette. Ben de bir dediğini iki etmiyordum. Güvenini kazanmıştım. Esprilerine karşılık vermesini biliyordum. Laf sokuşturduğunda, büroya gelip ona asılmaya çalışan müşteriler gibi afallamıyor, alttan almıyordum.

Aslında, kimseyi hafife almamak gerek. Aşırı özgüven zararlıdır. Az önce beni hafifsemesi de ona pahalıya mal olmuştu işte. Henüz ne yapacağıma karar veremediğim sırada kaçsaydı ya! Şimdi tutsağımı benim. Onu daha rahat inceleyebilmek için yerini değiştirmeye karar verdim. Bardağın altından bir kâğıt geçirdim, sonra kâğıtla bardağın ağzını kapatarak ters çevirdim. Pencerenin kenarında boş duran o geniş, derin vazoya yönelip bardağı içine boca ettim. Akrep hareket edebileceği daha geniş bir alana kavuşmuştu, ancak buradan kaçması daha zordu. Tırmanmaya çalışmadı zaten. Yakalanmış olmanın sarsıntısını hâlâ atlatamamıştı sanırım.

Zayıf noktam buydu: Ondan gözümü alamıyordum. Özellikle de o düzgün, alımlı bacaklarından! Kayıt fişlerinde okuyamadığı bir ismi sormak için bana sokulduğunda hep elim ayağım dolaşıyordu. Üzerimde yarattığı etki belli ki onu hem eğlendiriyor, hem de gururunu okşuyordu. İşte bu yüzden beni ikide bir kışkırtıyor, sonra da köşesine çekilip halime kıs kıs gülüyordu. Gücünün tadını çıkarıyordu. Oyunağı olmuşum.

Kim istemez böyle bir canlı oyuncuğı ele geçirip hükmetmeyi? Ancak görünürdeki bu çaresizliğe aldanmamak gerekir. Fırsat bulsa ya da üzerine varılsa, derhal karşı saldırıya geçeceğinden emindim. Denemesi bedava! Elime bir kalem alıp onu dürtmeye başladım. Önce kıskaçlarıyla kalemi yakalamaya çalıştı, gövdesine değmemle de kuyruk darbesini savurması bir oldu. Darbe, şaşırtıcı bir kesinlikteydi: İncecik kalemi ıskaladı. Önlem almadan bu hayvana yaklaşmanın vay haline!

Arkamda bir kıpırtı hissederek irkildim. Oydu. İyice sokulmuş, omzumdan eğilip vazunun içine bakmaya çalışıyordu. Heyecanlı bir sesle, *"Bu da nereden çıktı?"* diye sordu. Anlattım. *"Aferin sana,"* dedi, *"sen ne de cesur çocukmuşsun öyle..."* Elini enseme götürüp saçımı okşadı. Ense kökümünden kuyruksokumuma inen bir elektrik akımıyla çarpıldım. Tir tir titriyordum. Göz göze geldik. Tuhaf bir bakışı vardı. Ansızın, eğilip dudağıma eğreti bir öpücük kondurdu... İşte o an özdenetimimi yitirdim. Beceriksizce ona sarılmaya kalktım. Kendini geri çekti. Suçüstü yakalanmış gibi telaşlandım, ani bir hareketle kendimi geriye atayım derken kolum vazoya çarptı: Koca vazo önce sanki havalandı, sonra döne döne yere düşerek parçalandı.

Serbest kalan akrep, kuyruğunu dikmişti bile havaya...

Çağdaş edebiyatımızın
önemli yazarlarından Yiğit
Bener, roman ve öykülerinin
sıradışı kurgusu ve özgün
bakış açısıyla dikkat çekiyor.

Öteki Kâbuslar'da yer alan öykülerde böcekler, ya da küçük, "kâbus" gördüğümüzde rüyalarımızda etkin olabilecek yaratıklar var: akrep, hamamböceği, çekirge, kurbağa, kaplumbağa... Yiğit Bener, on altı öyküsünün yer aldığı kitabında asıl kâbusun bu yaratıklar da değil, kendi içimizde olduğunu anlatıyor.

"Hiç sağa sola sapmadan doğrudan söylemek gerek, kimsenin gözünün yaşına bakmayan, siyasal olandan insana dair olana tek hamlede darbe indiren bir kitaptan söz ediyorum. Öteki Kâbuslar'daki öyküler, Türkçe derslerinde öğretilen 'öykü' tanımına bire bir uymayan, yer yer deneme tadı içeren metinlerden oluşuyor. Zaten yazar da tanımlara uymak istemiyor. Derslerde öğretilenlerle hayatın gösterdikleri arasında, uçurumlardan uçurum beğenmiş bir kuşağın temsilcisi olarak, 'doğru' diye öğrendiğimiz, bu nedenle de bir an bile kuşku duymadıklarımızı gözümüze sokuyor. 'Doğru'larımızın yetersizliğini, karanlık yüzünü teşhir ediyor."

BİRSEN FERAHLI

Kapak resmi: FATMA TÜLİN

ISBN 978-975-07-1407-8

9 789750 714078